

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ

вул. Панаса Мирного, 28, м. Київ, 01011, тел. (044) 365 40 00
поштова адреса для листування: вул. Симона Петлюри, 15, м. Київ, 01032
E-mail: info@dbp.gov.ua, web: www.dbp.gov.ua, ідентифікаційний код 41760289

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Київ

26 квітня 2024 року

Старший слідчий в особливо важливих справах Головного слідчого управління полковник Державного бюро розслідувань ПОВЄДНОВ Олександр Олександрович розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12022111050001938 від 16.06.2022 року, за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 та іншими статтями Кримінального кодексу України, та встановивши наявність достатніх підстав для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до вимог ст.ст. 36, 40, 42, 276-278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Магомедову Магомеду Гаджимагомедовичу, 16.03.1996р.н., уродженцю м. Улан-Уде, Республіки Бурятія рф, зареєстрованому за адресою: рф, Республіка Бурятія, м. Улан-Уде, вул. Трубачєєва, 49, кв.2, який проходить військову службу командиром 9 мотострілкової роти у 37 окремій гвардійській мотострілецькій Донській Будапештській Червоного прапора ордена Червоної зірки бригаді, 36 загальновійськової армії Східного військового округу зс рф (військова частина 69647 с. Кяхта, Республіка Бурятія рф), військове звання – лейтенант,

про те, що він підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням та інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також у відданні наказу про вчинення таких дій, вчиненого за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України.

**Фактичні обставини кримінального правопорушення,
у вчиненні яких підозрюється Магомедов М.Г.:**

1. З лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією російської федерації проти України та окупацією частини території України. У ході вказаного міжнародного збройного конфлікту 24 лютого 2022 року президент рф оголосив початок так званої «спеціальної військової операції», що полягала у здійсненні повномасштабного вторгнення зс рф, інших збройних формувань рф та підконтрольних їм угруповань іррегулярних збройних формувань на територію України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення на територію України не приховувався владою рф, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної Асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п.п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п.п. 17, 18 наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти рф та ін.)».

Відповідно до вимог ч. 1, ч. 2 ст. 2 **Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949** (далі - Конвенція), ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12.08.1949 про захист жертв війни» від 03.07.1954, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Водночас, відповідно до ст. 3 Конвенції, учасниками якої є зокрема Україна та рф, сторони домовилися, що з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто *hors de combat* унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поведуться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб: а) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури; б) захоплення заручників; с) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження; d) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні (стаття 3 Конвенції).

Згідно ч. 1 ст. 4 зазначеної Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до положень ст. 27 Конвенції особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на інших релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Згідно ст. 32 Конвенції Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Стаття 34 Конвенції передбачає заборону взяття заручників.

2. Відповідно до ст. 48 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) (далі – ДП I), для забезпечення поваги й захисту цивільного населення та цивільних об'єктів сторони, що перебувають у конфлікті, повинні завжди розрізняти цивільне населення й комбатантів, а також цивільні й військові об'єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти військових об'єктів.

Відповідно до ч. 1 ст. 51 ДП I цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з військовими операціями.

Крім того, згідно з ч. 2 ст. 51 ДП I цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів.

Відповідно до ч. 1 та ч.2 ст. 51 ДП I при проведенні військових операцій повинна постійно виявлятися турбота про те, щоб оберігати цивільне населення, цивільних осіб і цивільні об'єкти. Щодо нападів вживаються такі запобіжні заходи:

а) ті, хто планує напад або приймає рішення про його здійснення:

а.1) роблять все практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об'єкти нападу не є ні цивільними особами, ні цивільними об'єктами й не підлягають особливому захисту, а є військовими об'єктами у значенні пункту 2 статті 52, і що згідно з положенням цього Протоколу напад на них не заборонено;

а.2) вживають усіх практично можливих запобіжних заходів при виборі засобів і методів нападу з тим, щоб уникнути випадкових втрат життя серед

цивільного населення, поранення цивільних осіб і випадкової шкоди цивільним об'єктам і, в усякому випадку, звести їх до мінімуму;

а.3) утримуються від прийняття рішень про здійснення будь-якого нападу, який, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається одержати;

б) напад відміняється або зупиняється, якщо стає очевидним, що об'єкт не є воєнним, що він підлягає особливому захисту, або що напад, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається отримати;

с) робиться ефективно завчасне попередження про напади, які можуть торкнутися цивільного населення, за винятком тих випадків, коли обставини цього не дозволяють.

Також відповідно до п. а ст. 3 ст. 85 ДП І перетворення цивільного населення або окремих цивільних осіб на об'єкт нападу є серйозним порушенням цього Протоколу, коли вони вчиняються навмисне на порушення відповідних положень цього Протоколу і є причиною смерті або серйозного тілесного пошкодження чи шкоди здоров'ю.

3 . Також, відповідно до ст. 1 Міжнародної конвенції про захист усіх осіб від насильницьких зникнень від 20.12.2006 (далі – Міжнародна Конвенція) встановлено, що ніхто не може піддаватися насильницькому зникненню. Жодні виключні обставини, якими б вони не були, чи то стан війни або загроза війни, внутрішня політична нестабільність чи інший надзвичайний стан, не можуть слугувати виправданням насильницького зникнення.

Відповідно до ст. 2 зазначеної Міжнародної Конвенції, насильницьким зникненням вважається арешт, затримання, викрадення чи позбавлення волі в будь-якій іншій формі представниками держави чи особами або групами осіб, які діють з дозволу, за підтримки чи за згодою держави, при подальшій відмові визнати факт позбавлення волі або приховування даних про долю чи місцезнаходження зниклої особи, унаслідок чого цю особу залишено без захисту закону.

Згідно зі ст. 5 цієї Міжнародної Конвенції, широкопоширена чи систематична практика насильницьких зникнень є злочином проти людства, як його визначено в застосовному міжнародному праві, і тягне за собою наслідки, що передбачені таким застосовним міжнародним правом.

Відповідно до положень ст. 6 вказаної Міжнародної Конвенції, кожна держава-учасниця вживає необхідних заходів для притягнення до кримінальної відповідальності принаймні:

а) будь-якої особи, яка вчиняє акт насильницького зникнення, наказує, підбурює чи спонукає вчинити його, учиняє замах на його вчинення, є його пособником чи бере участь у ньому;

б) начальника, який:

i) знав, що підлеглі, які знаходяться під його реальною владою та контролем, скоювали або мали намір учинити злочин насильницького зникнення, або свідомо проігнорував очевидну інформацію, що свідчить про це;

ii) ніс реальну відповідальність та здійснював реальний контроль стосовно діяльності, з якою був пов'язаний злочин насильницького зникнення, а також який

iii) не вжив усіх необхідних і розумних заходів у рамках його повноважень з метою недопущення або припинення вчинення акту насильницького зникнення або для передачі цього питання до компетентних органів для розслідування та кримінального переслідування;

с) викладений вище підпункт «б» застосовується без шкоди для відповідних суворіших норм про відповідальність, застосованих у міжнародному праві до військового командира чи особи, яка фактично здійснює функції військового командира.

Жодні наказ або розпорядження, що походять з державного, цивільного, військового чи іншого органу, не можуть слугувати виправданням злочину насильницького зникнення.

4. Також, одним із загальновизнаних міжнародних правових актів, що регулює питання відповідальності за злочинні дії, вчинені в умовах збройних конфліктів, є **Римський статут міжнародного кримінального суду** (далі – Римський статут, Статут), підписаний в м. Римі 17.07.1998, вступив в силу 01.07.2002. Вказаний документ підписаний представниками рф 13.09.2000 та України 20.01.2000.

Відповідно до ст. 7 Римського статуту дається визначення злочинів проти людяності, до яких зокрема віднесені: згідно п. (е) ч. 1 ст. 7 Статуту – ув'язнення або інше жорстоке позбавлення фізичної свободи в порушення основних норм міжнародного права; згідно з п. (к) ч. 1 ст. 7 Статуту – інші нелюдські діяння аналогічного характеру, що полягають в умисному спричиненні сильних страждань або серйозних тілесних ушкоджень або серйозної шкоди психічному або фізичному здоров'ю.

У ст. 8 Римського статуту дається визначення військових злочинів, до яких зокрема віднесені: згідно підпункту (iii) п. а ч. 2 ст. 8 Статуту – умисне спричинення сильних страждань або серйозних тілесних ушкоджень або шкоди здоров'ю; згідно підпункту (iv) п. а ч. 2 ст. 8 Статуту – незаконне, безглузде та великомасштабне знищення та привласнення майна, не викликане військовою необхідністю; згідно підпункту (viii) п. а ч. 2 ст. 8 Статуту – взяття заручників; згідно підпункту (i) п. б ч. 2 ст. 8 Статуту – умисні напади на цивільне населення як таке або окремих цивільних осіб, які не беруть безпосередньої участі у

військових діях; згідно підпункту (ххі) п. в ч. 2 ст. 8 Статуту – зазіхання на людську гідність, зокрема образливе та принижуюче поводження.

5. Громадяни російської федерації гвардії полковник Кий І.М., капітан Ситдіков О.Е., лейтенант Магомедов М.Г. та сержант Раднатаров Г.П., проходячи військову службу у 36-й загальновійськовій армії (військова частина 05776, м. Улан-Уде, Республіка Бурятія рф), брали участь у вторгненні на територію України у складі російських окупаційних військ.

6. Так, Кий І.М., Ситдіков О.Е., Магомедов М.Г. та Раднатаров Г.П., діючи умисно та протиправно за попередньою змовою між собою, з метою насильницької зміни меж території України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, усвідомлюючи, що агресія проти України та її жителів організована і здійснюється представниками влади та зс рф, які діють в порушення ст.ст. 1-3, 68 Конституції України, всупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, порушуючи принципи Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимог частини 4 статті 2 Статуту ООН та Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), посягнули на суверенітет та територіальну цілісність України, з метою зміни меж її території та розширення впливу рф, з мотивів перешкоджання Євроінтеграційному курсу розвитку України, встановлення контролю російської федерації над політичними, економічними та інформаційними процесами в Україні, виконуючи злочинні накази, у складі підрозділу 36-ї загальновійськової армії збройних сил російської федерації, в якій вони проходили військову службу, 24.02.2022 здійснили незаконний перетин державного кордону України в рамках широкомасштабного вторгнення підрозділів збройних сил російської федерації, спільно з іншими військовими формуваннями рф, з метою окупації території України, із бойовим застосуванням їх штатної зброї, та контролювали виконання поставлених вищим військовим керівництвом зс рф наказів у підпорядкованих їм підрозділах, а також приймали безпосередню участь у актах збройної агресії на території Бучанського району Київської області.

Прибувши на територію України, командування 36-ї загальновійськової армії (військова частина 05776, м. Улан-Уде, Республіка Бурятія рф), у складі 5-ї окремої гвардійської танкової Тацинської Червонопрапорної, ордену Суворова бригади (військова частина 46108, станція Дивізіонна, рф), 37-ї окремої гвардійської мотострілецької Донської Будапештської, Червоного прапора, ордена Червоної зірки бригади (військова частина 69647, м. Кяхта, Республіка Бурятія рф) та інших військовослужбовців групи військ Східного військового округу, у тому числі Східного округу військ національної гвардії Далекосхідного федерального округу у складі 111-ї окремої бригади оперативного призначення (військова частина 6882 м. Хабаровськ) та 21-го загону спеціального призначення «Тайфун» у лісонасадженні, що розташоване у північно-західному

напрямку поблизу села Вишеград Бучанського району Київської області облаштували командний пункт армії та засоби зв'язку.

Після чого, невстановлені досудовим розслідуванням на даний час представники командування 36-ї загальновійськової армії, серед яких військовослужбовець з позивним «Лампас», досудове розслідування стосовно яких здійснюється в іншому кримінальному провадженні, надали наказ підпорядкованим командирам військових підрозділів організувати виявлення патріотично налаштованих осіб на тимчасово окупованій території Бучанського району Київської області, які на думку останніх своєю активною громадянською позицією можуть заважати впровадженню та реалізації окупаційної політики держави-агресора, а також реалізації окремих рішень представників окупаційної адміністрації на тимчасово окупованій території Київської області. Також останніми віддано накази підпорядкованим командирам військових підрозділів зс рф організувати облаштування місць несвободи для цивільних заручників у селах Мотижин та Вишеград Бучанського району Київської області, а також визначити підпорядкованих військовослужбовців, які будуть здійснювати функції конвоїрів, здійснювати фізичну охорону заручників та полонених, проводити їх допити із застосуванням фізичного насилля тощо.

На виконання злочинного наказу командування 36-ї загальновійськової армії, командир 37-ї огмсб військовослужбовець з позивним «Буран», перебуваючи у селі Мотижин Бучанського району Київської області на початку березня 2022 року, більш точного часу у ході досудового розслідування не встановлено, надав команду своєму заступнику гвардії полковнику Кию І.М. та іншим нижчестоящим представникам командування 37-ї огмсб щодо облаштування штабу бригади, а також місця несвободи для цивільних заручників у селі Мотижин Бучанського району Київської області та визначити військовослужбовців, які будуть здійснювати функцію конвоїрів, здійснювати фізичну охорону полонених, проводити допити із застосуванням фізичного насилля тощо.

У свою чергу, заступник командира 37-ї огмсб гвардії полковник Кий І.М. на початку березня 2022 року, більш точного часу у ході досудового розслідування не встановлено, виконуючи вищевказаний наказ безпосереднього керівника з позивним «Лампас», надав команду підлеглим йому військовослужбовцям 37-ї огмсб щодо облаштування командного пункту, у тому числі місця несвободи для цивільних заручників у селі Вишеград Бучанського району Київської області, визначив військовослужбовців, які будуть здійснювати функцію конвоїрів, здійснювати фізичну охорону полонених, проводити допити із застосуванням фізичного насилля тощо.

Після чого, Кий І.М., достовірно знаючи про наявність патріотично налаштованих осіб на тимчасово окупованій території Бучанського району Київської області, які, на думку останнього, своєю активною громадянською позицією можуть заважати впровадженню та реалізації окупаційної політики держави-агресора, а також реалізації окремих рішень представників окупаційної адміністрації на тимчасово окупованій території Київської області, діючи у

порушення основних норм міжнародного права, а саме вимог ст.ст. 32, 34 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, п. (е) ч. 1 ст. 7, підпункту (viii) п. а ч. 2 ст. 8 Римського статуту міжнародного кримінального суду, ст.ст. 1, 2, 5 Міжнародної конвенції про захист усіх осіб від насильницьких зникнень від 20.12.2006, на початку березня 2022 року, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено, віддав підпорядкованим йому військовослужбовцям 37-ї огмсб, у тому числі, лейтенанту Магомедову М.Г., командир розвідувальної роти невстановленому військовослужбовцю на ім'я Давід, сержанту Раднатарову Г.П. та військовослужбовцю з позивним «Свинець» явно злочинний наказ, який передбачав встановлення ними та затримання таких осіб, здійснення впливу на останніх усіма можливими способами та засобами, в тому числі із застосуванням психологічного та фізичного насилля, небезпечного для життя та здоров'я в момент його застосування, а також дій, які пригнічують честь та гідність особи, доставлення їх для проведення фільтраційних заходів за місцем розташування командного пункту у селі Вишеград Бучанського району Київської області, а після допитів, тортур та іншого насилля, незгодних з політикою окупаційних військ - поміщати до місць несвободи, тобто спеціально облаштованих на виконання незаконних розпоряджень вищого керівництва «так званих ізоляторів тимчасового утримання».

Так, 06.03.2022 у денний час доби, більш точного часу у ході досудового розслідування не встановлено, командир розвідувальної роти,- невстановлений військовослужбовець на ім'я Давід, сержант Раднатаров Г.П. та інші невстановлені військовослужбовці 37-ї огмсб, продовжуючи свою злочинну діяльність на виконання злочинних наказів керівництва 36 загальновійськової армії, а також заступника командира 37 огмсб гвардії полковника Кия І.М., будучи озброєними автоматичною стрілецькою вогнепальною зброєю, прибули на територію села Мар'янівка Бучанського району Київської області.

Знаходячись на вулиці Колгоспній села Мар'янівка Бучанського району Київської області, командир розвідувальної роти,- невстановлений військовослужбовець на ім'я Давід, Раднатаров Г.П. та інші невстановлені військовослужбовці 37-ї огмсб з метою захоплення заручників з числа цивільного населення, що не приймали участі у збройному конфлікті, та у яких була відсутня будь-яка зброя, знаряддя чи засоби, що могли б виправдати жорстоке поводження з ними, в порушення основних норм міжнародного права, а саме вимог ст.ст. 32, 34 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, п. (е) ч. 1 ст. 7, підпункту (viii) п. а ч. 2 ст. 8 Римського статуту міжнародного кримінального суду, ст.ст. 1, 2, 5 Міжнародної конвенції про захист усіх осіб від насильницьких зникнень від 20.12.2006, побачивши гр-на Пімахова П.Г., який рухався пішки від вулиці Мар'янівська до вулиці Колгоспна села Мар'янівка Бучанського району Київської області, маючи змогу ідентифікувати потерпілого як цивільну особу, здійснили незаконне затримання Пімахова П.Г.

У подальшому, командир розвідувальної роти,- невстановлений військовослужбовець на ім'я Давід, Раднатаров Г.П. та інші невстановлені

військовослужбовці 37-ї огмсб, після ідентифікації Пімахова П.Г. як цивільного громадянина України, усвідомлюючи, що останній не має при собі зброї, жодної участі у бойових діях не приймає, тобто є особою, яка підпадає під захист ст. 4 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, як громадянин, котрий не бере активної участі у бойових діях та опинився у ході окупації під владою сторони конфлікту (російської федерації), будучи озброєними автоматичною вогнепальною зброєю, з погрозою застосування насильства, небезпечного для життя та здоров'я потерпілого, усвідомлюючи, що наявні при собі у Пімахова П.Г. особисті речі жодним чином не можуть сприяти воєнній необхідності, у порушення норм міжнародного гуманітарного права щодо заборони розграбування та застосування щодо цивільного населення тортур, мордування, образливого, принижуючого та жорстокого поводження, взяття заручників, інші акти насильства, що мають на меті тероризувати цивільне населення, зокрема, положень статті 33 Конвенції про захист цивільного населення від 12.08.1949, статей 28 та 47 Конвенції про закони та звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, статті 4 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, щодо захисту жертв збройних конфліктів міжнародного характеру від 08.06.1977, відкрито заволоділи для особистих потреб мобільним телефоном «Хіаомі», в якому була встановлена сім-карта мобільного оператора ПрАТ «Київстар» номер +38067-381-11-11, вартістю 3 899 грн., що належав Пімахову П.Г., спричинивши потерпілому матеріальні збитки на вказану суму.

Продовжуючи злочинну діяльність, Раднатаров Г.П. та інші невстановлені військовослужбовці зс рф в цей же день, перебуваючи на вулиці Колгоспній села Мар'янівка Бучанського району Київської області, для реалізації спільного злочинного умислу, спрямованого на захоплення заручників, діючи за попередньою змовою між собою, в порушення основних норм міжнародного права, а саме вимог ст.ст. 32, 34 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, п. (е) ч. 1 ст. 7, підпункту (viii) п. а ч. 2 ст. 8 Римського статуту міжнародного кримінального суду, ст. 1, 2, 5 Міжнародної конвенції про захист усіх осіб від насильницьких зникнень від 20.12.2006, в наказному порядку висунули незаконну вимогу потерпілому Пімахову П.Г. слідувати поряд із ними у визначеному напрямку та використовуючи психологічне насильство у вигляді зухвалої демонстрації зброї та намірів відкрити вогонь на ураження, наказали потерпілому не чинити супротиву, що у свою чергу сформувало у Пімахова П.Г. сприйняття реальної загрози своєму життю та здоров'ю, а також усвідомлення, що він обмежений у свободі пересування та знаходиться під загрозою застосування насильства або заповідання смерті з боку озброєних військовослужбовців зс рф, тобто взятий у заручники, що завдало Пімахову П.Г. сильних моральних страждань.

Після чого, Раднатаров Г.П. разом з іншими невстановленими військовослужбовцями зс рф, демонстративно тримаючи у руках автоматичну зброю, використовуючи її в тому числі як засіб залякування та психологічного тиску на потерпілого Пімахова П.Г. конвоювали останнього до місця

розташування штабу 36 загальновійськової армії, а саме до лісонасадження у північно-західному напрямку від села Вишеград Бучанського району Київської області. Перебуваючи у даному лісонасадженні, Раднатаров П.Г. та підпорядковані йому військовослужбовці зс рф незаконно позбавили волі потерпілого Пімахова П.Г. шляхом зв'язування рук за спиною біля одного з дерев. Позбавивши потерпілого можливості чинити фізичний спротив, невстановлені військовослужбовці зс рф почали наносити удари взутими у військові берці ногами по тулубу потерпілого Пімахова П.Г., спричинивши йому сильний фізичний біль.

У подальшому, про затримання вказаного заручника у точно невстановлений на цей час спосіб та час було повідомлено по команді гвардії полковнику Кия І.М.

Після чого, 06.03.2022 у денний час доби, більш точного часу у ході досудового розслідування не встановлено, Кий І.М., усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, з метою утримання заручників з числа цивільного населення, що не приймали участі у збройному конфлікті, та у яких була відсутня будь-яка зброя, знаряддя чи засоби, що могли б виправдати жорстоке поводження з ними, в порушення основних норм міжнародного права, а саме вимог ст.ст. 32, 34 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, п. (е) ч. 1 ст. 7, підпункту (viii) п. а ч. 2 ст. 8 Римського статуту міжнародного кримінального суду, ст.ст. 1, 2, 5 Міжнародної конвенції про захист усіх осіб від насильницьких зникнень від 20.12.2006, переслідуючи мету примусити потерпілого вчинити дії, що суперечать його волі, віддав незаконний наказ підпорядкованому лейтенанту Магомедову М. Г., який проходив службу в 37-й огмсб, провести допит потерпілого Пімахова П.Г. із застосуванням до останнього фізичного насильства, після чого доставити для подальшого допиту до нього безпосередньо.

У свою чергу Магомедов М.Г., діючи на виконання злочинного наказу безпосереднього командира Кия І.М., перебуваючи у лісонасадженні біля селища Вишеград Бучанського району Київської області, усвідомлюючи наслідки виконання протиправних наказів та дій гвардії полковника Кия І.М., Раднатарова Г.П. та інших невстановлених військовослужбовців зс рф, демонстративно тримаючи у своїх руках ніж та використовуючи його як засіб залякування та психологічного тиску, достовірно розуміючи, що потерпілий є громадянином України, почав погрожувати Пімахову П.Г. застосуванням фізичного насильства та примушувати його до надання свідчень стосовно відомих йому місць розташування військових формувань Збройних Сил України.

Після невдалих спроб Магомедова М.Г. примусити потерпілого в ультимативній формі до вчинення державної зради, тобто діяння, умисно вчиненого на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України,

вчинені в умовах воєнного стану, останній доставив потерпілого до гвардії полковника Кия І.М. для проведення ним подальшого допиту останнього.

У свою чергу Кий І.М., перебуваючи у лісонасадженні, біля селища Вишеград, Бучанського району, Київської області, усвідомлюючи наслідки протиправних дій Магомедова М.Г., Раднатарова Г.П. та інших невстановлених військовослужбовців зс рф, шляхом психологічного тиску, достовірно розуміючи, що потерпілий є громадянином України, почав погрожувати Пімахову П.Г. застосуванням фізичного насильства та примушувати до надання ним свідчень стосовно відомих йому місць розташування військових формувань Збройних Сил України. Почувши відмову Пімахова П.Г. підтримувати окупаційний режим та повідомити інформацію стосовно місць розташування військових формувань Збройних Сил України, гвардії полковник Кий І.М., в порушення вимог ст.27, 32 пункту б частини 1 ст. 3, ст. 34 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 3, 23 Гаазького положення про закони і звичаї війни на суходолі, затвердженого IV Конвенцією про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, пункту «с» частини 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів, від 08.06.1977, ст. 1, 2, 5 Міжнародної конвенції про захист усіх осіб від насильницьких зникнень від 20.12.2006, віддав злочинний наказ підлеглому військовослужбовцю зс рф Магомедову М.Г., а той в свою чергу іншим підпорядкованим невстановленим військовослужбовцям зс рф, прив'язати потерпілого Пімахова П.Г. до дерева у положенні сидячи зі зв'язаними за спиною руками та утримувати останнього у такому положенні до ранку 07.03.2022 на відкритій місцевості при температурі повітря 1,4 градусів Цельсія нижче нуля, тобто умовах, небезпечних для життя та здоров'я потерпілого.

Після чого, 07.03.2022 з ранку, більш точного часу у ході досудового розслідування не встановлено, Магомедов М.Г., діючи з метою використання присутності чи пересування цивільного населення для захисту вказаного району від військових дій та виконання незаконного наказу командування, у тому числі гвардії полковника Кия І.М., щодо утримання Пімахова П.Г. в умовах небезпечних для життя та здоров'я, в порушення вимог ст.27, 32 пункту б частини 1 ст. 3, ст. 34 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 3, 23 Гаазького положення про закони і звичаї війни на суходолі, затвердженого IV Конвенцією про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, пункту «с» частини 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів, від 08.06.1977, ст. 1, 2, 5 Міжнародної конвенції про захист усіх осіб від насильницьких зникнень від 20.12.2006, віддав наказ підпорядкованим невстановленим військовослужбовцям зс рф перевести та протиправно утримувати потерпілого Пімахова П.Г. у період з ранку 07.03.2022 до ранку 08.03.2022 прив'язаним у положенні сидячи зі зв'язаними за спиною руками при денній температурі повітря 0,4 градусів Цельсія та нічній температурі повітря 3,5 градусів Цельсія нижче нуля, тобто в умовах

небезпечних для життя та здоров'я потерпілого, у місці тимчасової дислокації 37-ї огмсб та розташування артилерійських установок САУ 2С3 «Акація» у лісонасадженні розташованому у північно-західному напрямку від селища Вишеград Бучанського району Київської області.

08.03.2022 у денний час доби, більш точного часу у ході досудового розслідування не встановлено, на виконання злочинного наказу керівництва 36 загальновійськової армії, у тому числі заступника командира 37 огмсб гвардії полковника Кия І.М., невстановленими військовослужбовцями зс рф цивільних полонених Пімахова П.Г., якого незаконно утримували прив'язаними до дерев у лісонасадженні біля селища Вишеград Бучанського району Київської області, з застосуванням невстановленої на цей час військової техніки доставлено до спеціально створеного на виконання наказів керівництва 36 загальновійськової армії підвального приміщення, пристосованого для утримання цивільних заручників та обладнаного фізичною охороною з числа військовослужбовців зс рф, розташованого у підвалі садиби Шибинського лісництва по вулиці Кооперативна, 34Б, села Шибине, Бучанського району, Київської області..

У подальшому, у період з 08.03.2022 до 12.03.2022 невстановленими військовослужбовцями зс рф, на виконання злочинних наказів керівництва 36 загальновійськової армії, у тому числі заступника командира 37 огмсб гвардії полковника Кия І.М., в порушення вимог ст.ст. 27, 32 пункту в частини 1 ст. 3, ст. 34 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст.ст. 3, 23 Гаазького положення про закони і звичаї війни на суходолі, затвердженого IV Конвенцією про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, пункту «с» частини 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів, від 08.06.1977, ст.ст. 1, 2, 5 Міжнародної конвенції про захист усіх осіб від насильницьких зникнень від 20.12.2006, незаконно утримували Пімахова П.Г., в умовах небезпечних для життя та здоров'я потерпілих у спеціально створеному приміщенні, розташованому у підвалі садиби Шибинського лісництва по вулиці Кооперативна, 34Б, села Шибине, Бучанського району, Київської області.

Вищевказані умисні протиправні дії Кия І.М., Магомедова М.Г., Раднатарова Г.П. та інших на даний час невстановлених військовослужбовців зс рф, що виражались у організації затримання та ув'язнення цивільних заручників, з подальшою відмовою визнати таке позбавлення волі або повідомити про долю чи місце перебування цих осіб з метою залишення їх без законодавчого захисту протягом певного періоду часу, позбавлення фізичної свободи в порушення основних норм міжнародного права, умисному спричиненні сильних душевних страждань, тілесних ушкоджень, шкоди здоров'ю, зазіхання на людську гідність, зокрема, образливе та принижуюче поводження, застосування до цивільних осіб, які перебували під захистом, примусу фізичного і морального порядку, з метою отримання необхідних йому відомостей, заходах, які завдали фізичних страждань цивільним особам, а також здійснення пограбування цивільних осіб та привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, здійснюване

незаконним чином і безцільно, призвели до спричинення моральної та майнової шкоди потерпілому Пімахову П.Г..

Таким чином, Магомедов М.Г. обґрунтовано підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, відданні наказу про вчинення таких дій, вчиненого за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України.

Старший слідчий в особливо важливих справах
Головного слідчого управління
полковник

Державного бюро розслідувань

Олександр ПОБЕДНОВ

ПОГОДЖЕНО

Прокурор другого відділу управління
процесуального керівництва досудовим
розслідуванням та підтримання
публічного обвинувачення
Департаменту протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного конфлікту,
Офісу Генерального прокурора

Назар СТЕПАНЧАК

Одночасно, у відповідності до вимог ст. ст. 42, 277 КПК України Магомедову М.Г. роз'яснено, що підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної

правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

{Пункт 3 частини третьої статті 42 в редакції Закону № 1637-IX від 14.07.2021}

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

«Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошено та роз'яснено».

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2024 року

Захисник: _____

Повідомлення про підозру вручив, права підозрюваного оголосив і роз'яснив.
